

Skatteministeriet

12. juni 2023
J.nr. 2023 - 3366

Til Folketinget – Skatteudvalget

Hermed sendes endeligt svar på spørgsmål nr. 159 af 24. marts 2023 (alm. del). Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Kim Valentin (V).

Jeppe Bruus

/ Søren Schou

Spørgsmål

Vil ministeren redegøre for ligningslovens § 8 N, stk. 2 i forhold til bestemmelsens krav om, at det modtagende selskab for at opnå fradrag hos det betalende selskab skal være sambeskattet med det betalende selskab, og bestemmelsens forhold til artikel 49 i Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde (TEUF) om retten til fri etablering, når det modtagende selskab er et koncernselskab hjemmehørende indenfor EU, og om der kan være tilfælde, hvor bestemmelsen (kravet om international sambeskatning) er i strid med artikel 49, jf. C-650/16, Bevola, præmis 29, og C-47/12, Kronos International Inc., præmis 35?

Svar

Ligningslovens § 8 N, stk. 1 og 2, blev indført ved lov nr. 1684 af 26. december 2017.

Efter ligningslovens § 8 N, stk. 1, kan der ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst fradrages erhvervmæssige lønudgifter til personer i ansættelsesforhold, bestyrelseshonorarer og erhvervmæssige udgifter tilknyttet ansættelsesforholdet eller bestyrelseshvervet.

Udgifter omfattet af ligningslovens § 8 N, stk. 1 – fx lønudgifter – vil ofte være fradragsberettigede som driftsomkostninger efter statsskattelovens § 6, stk. 1, litra a. Ved to principielle højesteretsdomme af 30. juni 2017 (SKM2017.512H og SKM2017.513H) blev det imidlertid fastslået, at statsskattelovens § 6, stk. 1, litra a, ikke hjemler fradragsret for lønudgifter, der vedrører etablering eller udvidelse af virksomhed.

Ligningslovens § 8 N, stk. 1, har til formål at sikre, at lønudgifter mv. altid er fradragsberettigede, når blot udgifterne er afholdt i virksomhedens interesse.

Efter bestemmelsen i ligningslovens § 8 N, stk. 2, er der også fradragsret for erhvervmæssige udgifter omfattet af stk. 1, hvis det betalende og det modtagende selskab er sambeskattet efter selskabsskattelovens §§ 31 eller 31 A.

Bestemmelsen indebærer, at et dansk selskab som udgangspunkt vil kunne fradrage betalinger til et koncernselskab, når betalingen dækker fx en lønudgift afholdt af koncernselskabet, fordi den ansatte har udført aktiviteter, som det betalende selskab har haft nytte af. Det vil bl.a. omfatte tilfælde, hvor et selskab i forbindelse med et virksomhedsopkøb får bistand fra en ansat i et sambeskattet koncernselskab og derfor yder en betaling til arbejdsgiverselskabet med henblik på at dække en forholdsmæssig del af lønudgifterne til den ansatte. Det bemærkes, at betalingen kun vil være fradragsberettiget, når betalingen sker på armslængdevilkår.

Efter bemærkningerne til bestemmelsen i ligningslovens § 8, stk. 2, skal bestemmelsen sikre, at sambeskattede selskaber ikke stilles ringere, end hvis koncernens virksomhed blev drevet i et og samme selskab.

Begrænsningen til sambeskattede selskaber indebærer, at bestemmelsen kun hjemler fradragsret for betalinger til dækning af lønudgifter mv. afholdt af et koncernforbundet udenlandsk selskab, hvis der er valgt international sambeskatning.

Tiltag, som indebærer en forskelsbehandling og stiller en dansk koncern med et datterselskab hjemmehørende i en anden medlemsstat dårligere, end hvis koncernen havde et datterselskab i Danmark, udgør efter EU-Domstolens faste praksis en restriktion i den frie etableringsret.

Ligningslovens § 8 N, stk. 2, indebærer en forskelsbehandling. Det skyldes, at bestemmelsen – når betingelserne i øvrigt er opfyldt – hjemler fradragsret for betalinger til dækning af danske koncernselskabers lønudgifter m.v., da danske koncernselskaber altid sambeskattes, mens den ikke hjemler fradragsret for udgifter til dækning af udenlandske koncernselskabers lønudgifter m.v., medmindre der er valgt international sambeskatning.

Det er Skatteministeriets vurdering, at denne begrænsning til sambeskattede koncernselskaber indebærer en restriktion i den frie etableringsret.

En restriktion i den frie etableringsret vil efter EU-Domstolens faste praksis kunne være i overensstemmelse med EU-retten, hvis forskelsbehandlingen er begrundet i såkaldte tvingende almenne hensyn. Det er imidlertid vurderingen, at forskelsbehandlingen i det konkrete tilfælde ikke vil kunne begrundes med henvisning til hensyn, der efter EU-Domstolens praksis anerkendes som tvingende almenne hensyn.

Jeg har derfor til hensigt i næste samling at fremsætte et lovforslag, der fjerner denne uoverensstemmelse med EU-retten.

Som oplyst i det samtidigt afgivne endelige svar på SAU alm. del – spm. 160 er det også vurderingen, at den nævnte forskelsbehandling strider mod artikel 24, stk. 4, i OECD's modeloverenskomst, som indgår i de fleste af de af Danmark indgåede dobbeltbeskatningsoverenskomster. Det nævnte lovforslag vil også skulle fjerne uoverensstemmelsen med dobbeltbeskatningsoverenskomsterne.

Selskaber, der i strid med EU-retten eller dobbeltbeskatningsoverenskomsterne måtte være blevet nægtet fradragsret for betalinger til udenlandske koncernselskaber, vil kunne kræve genoptagelse efter de almindelige genoptagelsesregler. Skattestyrelsen er blevet orienteret med henblik på, at der udsendes et styresignal herom.